

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

36. Et rogabant eum vt vel fimbriam vestimenti eius tangerent. Et quicumque tetigerunt, salui facti sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

eius peruersumq; timorem vocat. Sic totam hanc historiam Euangelicam, ne aliqua singularis fidei commendatio in Petro appareret, homo impius corrūpit arque peruertit. Quod tamen ad eius singularem cōmendationem Matthæus scripsit, Marcus verò, qui Christi ambulationē super mare commemorat, hoc Petri admirabile factum more suo tacuit, ut cetera omnia quæ pro Petri prerogatiua faciunt: ipso hortante Petro, qui Marci Euangelium vidit & approbavit, ut notat B. Chrysoſtomus.

Homil. 59.
in Matth.

36. *Et rogabant eum vt vel simbriam vestimenti eius tangerent. Et quicumque tetigerunt, salui facti sunt.*

Dupliciter vehementer hæc narratio Caluino, & iuxta commentarium quem addit, facile apparet, si Matthæi loco fuisset, vniuerſam hanc historiam altissimo silentio inuolueret eum voluisse. Sic enim ad hæc verba scribit. *Credibile est superstitione aliqua fuisse implicitos quum ad tactum vestis restringerent Christi gratiam: saltem illum fraudabant honoris sui parte, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius verbo. Sed ne lignum fumigans extinguat, sese accommodat eorum ruditati.* Hæc ille, pessimo suo fermento totam historiam huius Euangelicæ massam corrumpens. Diuus enim Matthæus volens ex proposito ostendere, quanta iam esset Christi redemptoris nostri existimatio & fama, quantaque populi illius loci circa lacum Genesareth, vbi plurimum versabatur, fides & deuotio erga Christum; sic de illis scribit. *Et cum cognouissent viri loci illius, miserunt in vniuersam regionem illam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, & rogabant eum vt vel simbriam vestimenti eius tangerent, &c.* Quid? An impius Caluinus hoc quoque superstitioni deputabit, quòd mittentes in vniuersam regionem, obtulerunt ei omnes malè habentes? At D. Petrus hoc in singularem Christi laudem commemorauit, prædicans fidem Centurioni & eius familiae gentium primitiis, quòd pertransiit benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo. Quod si verò prior narrationis pars factum commemorat superstitione carè, quomodo posterior pars factum narrabit superstitione plenum? Deinde an solet Christus aliorum ruditati sic se accommodare, vt facta supersticiosa non solum toleret, sed & miraculis beneficis ho-

Caluinus
taxat quòd
Euangeli-
ca lauda-
uit.

Historia
Euangeli-
ca defen-
ditur.
Act. 10.

1.

2.

ROICE?

- noret? An vel in vilo magistro tolerandum hoc esset, vt fa-
 3. tum supersticiosum beneficio commendaret? An Christus,
 qui omnem in Pharisæis superstitionem acerrimè semper
 taxauit, eandem in populo non solum dissimularet, sed & di-
 uinis beneficiis cohonestaret? Dubitari absque impietate nõ
 potest, Christum redemptorem non nisi virtutem supplican-
 tium, maximè fidem ipsam in omnibus suis miraculis ac be-
 neficiis remunerasse. Quo in genere valde illustre est, quod
 rogatus à quodam de turba; *Magister, dic fratri meo vt diui-
 dat mecum hereditatem*; quia petitio illa non fidem aut pie-
 tatem vllam, sed auaritiam redolebat, penitus recusauit di-
 cens: *Homo, quis me constitui iudicem aut diuisorem super vos?*
 Moxque ad illos dicebat: *Videte & caute ab omni auaritia,*
 &c. Non secus Christo odio est superstitio quàm auaritia,
 maximè veritatis magistro, qui omnem imprimis supersti-
 tionem eliminare debet. Qui ergo horum duorum auaritiæ
 accommodare se noluit, quomodo tam multi populi super-
 stitioni accommodare sese voluisse existimabitur?

Luc. 12.

Caluini
cauillatio-
nes resu-
tantur.

- Sed & superstitionis suspicio quam hic cõminiscitur Cal-
 uinus, prorsus vana & iniqua est. Ait illos *superstitione im-
 plicitos, quia ad tactũ vestis restringerent Christi gratiam.* Sed
 planè contrà se res habuit. Non enim ad tactum veltis restrin-
 gebant Christi gratiam, sed extendebant. Tanta enim illo-
 rum fides erat, vt crederent nõ solum verbo, aut contactu vel
 impositione manus Christum sanare potuisse (quod sapius
 aut viderant, aut audierant) sed etiam solo veltis adeoque
 fimbriæ veltis contactu sanare posse. Itaque vsque ad ipsam
 fimbriam Christi gratiam extendebant, non restringebant.
 Vnde in hunc locum Chrylost. *Non similiter vt prius ad do-
 mos trahebant, & tactum manus inquirebant, sed cum maiori
 fide eum accedebant.* Id quod etiam verba Euangelistæ bene
 perpenſa manifestum faciunt. Non enim dicit, Rogabant eum
 vt solam fimbriam tangerent, quasi eo solo modo Christum
 sanare posse existimarent, quod fuisset planè ridiculum: sed
 dicit, *Rogabant eum vt vel fimbriam vestimenti eius tangeret,*
 nempe vt vel hac minima ac facillima ad Christum accessio-
 ne sanari eos permetteret, quem multis aliis modis sanare
 posse credebant. Addit Caluinus, quod *Christum parte sui ho-
 noris fraudabant, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius
 verbo.* Alia est & insulsa calũnia. Non enim hoc dicit Euan-
 gelista, quod i verbo Christi diffiderent, aut verbi Christi vir-
 turem negarent, sed ostendit eorum fidem tantam fuisse, vt
 vel

vel fimbriæ contactu contenti essent. Quod inusitatus & rarius erat, credebant; multo magis quod frequentius erat, credidisse dubitari non debet: frequentius verbo aut impositione manus Christus sanabat quàm solo fimbriæ contactu. Hanc igitur specialem gratiam ex firma & speciali in eum fide sibi fieri postulabant: quam & Christus ut laudabile ac fide plenum concessit. Si quis à peritissimo & expertissimo aliquo medico, quem una aliqua sola portione sanare id posse consideret quod alij medici non nisi variis adhibitis medicamentis, & multa cura sanarent, rogaret ut vel illam portionem ipsi ministraret, an iste totam reliquam huius medici artem aut contemnere aut negligere diceretur? An non potius ostendit se de hoc medico magnificè sentire, & propter singularem de arte & pericia eius opinionem, hoc uno medicamēto contentum fore? Ita planè in facto præsentis se res habet.

Sed nunc cur in hoc facto superstitionis notā hæere tam studiosè Calvinus velit, videamus. Adiungit præcedentibus ut totum animi sui morbum aperiat. *Interea non est quòd inde sibi placeant qui gratiam Dei in ligno aut clavis aut vestibus quarunt, quum disertè pronūciat Scriptura nefus esse quicquam nunc concipere de Christo nisi spiritali cælestiq; eius gloria dignum. Tolerata fuit ad tempus eorum infirmitas qui nescientes Christum esse Deum, propius ad eum accedere optarunt. Nunc quum odore gratiæ suæ cælum & terram impleat, fide non manibus vel oculis apprehendere docet quam è calis offert salutem.* Hæc ille. Sed nimis serò prophanus homo suam hanc impietatem post annos 1500. nos docet: quum sanctissimi & doctissimi Patres in sanctorum ac maxime crucis Christi reliquiis toto hoc tempore magnam venerationem posuerint, variâque à Deo beneficia senserint; non gratiam Dei in illis quærentes (ut iste impostor odiosè loquitur) quæ propriè gratiæ Dei vocatur, & hominem internè iustificat aut sanctificat, sed variâ Dei dona ac beneficia in illis quærentes, quæ vel ad externam incolumitatem vel ad consolationes internas facerent: Augustinus videlicet, Ambrosius, Hilarius, Basilus, Chrysoström^{us}, Athanasius, Gregorius Nazianzenus, Gregorius Nyssenus, Theodoretus, Eusebius Emisenus, Cyrillus, Paulinus, Hieronymus: quorum omnium vel verba citauimus, vel loca annotauimus in Prompt. Cath. Dom. 13. post Pentec. Hos omnes Calvino opponimus, & meritò antepo-
nimus. Deinde qui reliquias aut Christi aut Sanctorum eius venerantur, nihil spiritali aut cælesti Christi gloria indignū
(ut

Reliquiarum religiosi usus defenditur.

(vt obiicit Caluinus) concipiunt: imò de ea tanto magnificentiùs sentiunt, quanto certius credunt, non illum solum, sed quicquid eius est, opitulari nobis posse: sine Sanctos eius, eorumque reliquias, siue crucis lignum, aut terræ contactum vbi passus est. Rursum non est in illis infirmitas toleranda, quasi eorum qui Christum esse Deum nesciunt; sed est pietas maximè laudanda, & eorum qui Christum esse Deum maximè credunt: qui non fide tantum è cælis salutem expectant, sed manibus etiam atque oculis eum apprehendere, quatenus in terris apprehendi potest, cupiunt atque contendunt. Christus in terra manibus atque oculis apprehenditur, quando *uni ex minimis eius poculum aquæ frigidæ potrigimus*, quando *Prophetam ab eo missum in nomine propheta accipimus*, quando eum in pauperibus *esurientem pascimus, nudum vestimus*, &c. Quando eos quos mittit audiendo & honorando, ipsum audimus, ipsum honoramus. Postremò quando de pane illo edimus & de calice bibimus, de quo dixit: *Hoc est corpus meum, & hic est sanguis meus*. Ex quibus omnibus manifestum est, vanam & impiam esse Caluini speculationem, quòd oculis ac manibus apprehendi Christus non debeat. Deinde an illi p̄iac fideles Christum esse Deum nesciebant, qui ex umbra Petri, & ex contactu sudariorum Pauli, salutem querebant? An non & tunc Christus in cælesti sua gloria gratiæ suæ odorem in terras spargebat? Planè vel maximè tunc eam spargebat. Sed inter varium diuinæ illius gratiæ odorem, etiam hoc quoque spargebat Christus, quòd per Apostolorum, & aliorum Sanctorum suorum manus prodigia faciebat in plebe: & quòd *manum suam extēdebat ad sanitates & signa & prodigia faciēda per nomen sanctum suum*. De quo vno singulari beneficio magnas Deo gratias egerunt Apostoli ipsi & ceteri fideles in vnum congregati: Sed impius Caluinus hoc totum genus ad superstitionem relegat, & propter infirmitatem eorum qui Christum adhuc esse Deum nesciebant, toleratum à Christo tantisper fuisse somnari. Sic ille tota Dei Ecclesia audacissimè contempta, suam etiam in diuinis Scripturis crassam ignorantiam turpiter prodit.

Matt. 10.
Luc. 10.

Matt. 24.

1. Cor. 11.

Act. 5. &
19.

Act. 4.

I N
fug
-q
z
in

I.

N

do c
inde
acur
rien
quon
bon
bean
mag
scrip
rem
tam
Eua
pur
rem
cur
in P
ieiu
quit
leu
dita
faci
nera
hun
Don
Obr
sum
nem
etia
calu
olte
quit
quen
gitt